

Leif Woxlin

Mördaren gör intrång

Förlaget Orda
Deckare

Norrlandsdeckare

Böcker i romanserien

En Hälsingedeckare

- om kriminalpolis i Hudiksvall:

Dödligt Mönster, 2003

Sommarens Hot, 2005

Rum för Mord, 2006

Död på Flygplatsen, 2007

Mördaren gör Intrång, 2008

Döden på Dellen, 2009

Föremål för Mord, 2010

Berget, vattnet, blodet, 2011

Leif Woxlin

Mördaren Gör Intrång

eller

Ludde och Pommac-mysteriet

Förlaget Orda

Alla likheter med verkliga personer
kan vara högst avsiktliga.
Även att högst verkliga personer
kan förekomma.

En Hälsingedeckare

© Leif Woxlin 2008
Förlaget Orda

Omslagsmålning
Rose-Marie Klintman
www.rmk.nu

ISBN 978-91-7553-980-5

Tryckt Polen 2013

1

Något stod inte rätt till och snart skulle hon bli tvungen att ringa polisen.

Hon såg honom genom fönstret och fortfarande dröjde han sig kvar där. Vid den sibiriska häcken med taggarna, bakom raden av bilar. Den magre mannen med något som liknade ett getskägg.

Skribblocket hade han framför sig och nyss hade hon sett hur han gjorde anteckningar. Det var inte mer än fyra bilar, men efter gatan stod ytterligare tre. Även dem hade han skrivit upp.

Vad det nu var han skrev.

Elvy Nyhannesson titulerade sig kökschef och hon stod gömd i det trånga utrymmet mellan köket och lobbyn. Fönstret vette ut mot hotellets parkering och ut mot gatan. Böjde hon sig fram fick hon en skymt av entrén.

Hon brukade ofta stå där och titta, särskilt när det anlände hotellgäster. Det fanns ingen risk för upptäckt om man stod orörlig bakom gardinen när taklampan var släckt. Hon hade själv undersökt saken. Det var intressant att göra sig en bild av gästerna när de inte var medvetna om att de var under uppsikt.

Men den magre var ingen hotellgäst. På huvudet hade han en kepsliknande kreation. Elvy tyckte det såg ut som något som var inköpt på ett tivoli. Som en avbildning av något man kunde se på svenska filmer från fyrtiotalet.

En drogmissbrukare. Elvy hade näsa för sådant, hon hade varit i hotellbranschen länge. Hon hade fått se både det ena och det andra.

Men det var något annat som gjorde henne illa till mods. Känslan av att det inte stod rätt till.

– Gunnar, ropade hon till.

Nyss hade hon sett Fredin utanför receptionsdisken, hon visste att han brukade titta till ibland för att läsa av korttransaktionerna på hotelldatort.

Gunnar Fredin, ensamägare av Hotell Myran, inte mer än femtio fyllda men påtagligt sliten, både utvändigt och invändigt. Han stack in huvudet och följde Elvys menande blick, ut genom fönstret.

– Vem fan är det där? frågade han.

– Ingen aning, sade Elvy och tog sig för halsen. Det är inte första gången jag ser honom. Ett par tre gånger den här månaden bara. På vår parkering.

– Vad gör han? Skriver han?

– Han skriver nåt om gästernas bilar.

– Jag ska nog reda ut det här.

Fredin var en riktig karlakt, eller tyckte sig vara. Fortfarande att han kunde bjuda till och visa sig på styva linan när det krävdes mandom och morske män. Elvy kröp ihop bakom gardinen och såg hur han gick ut i bara skjortärmarna.

Plötsligt blev hon orolig, vad skulle Fredin kunna göra om det rörde sig om en galning, en våldsmän? Kanske narkotikapåverkad? Förmodligen skulle han bli nerlagen utan större åthävor. Misshandlad. Han skulle inte kunna försvara sig.

Hon hade redan mobiltelefonen i handen och nu slog hon larmnumret, 112. Innan det blev för sent.

– Polisen, begärde hon. Polisen i Hudiksvall, snabbt!

Under tiden hade Gunnar Fredin hunnit fram till den sibiriska örthäcken. Mannen med filmkepsen och pipskägget hade först sett honom redan när han kom ut genom dörren.

Samtidigt som någon svarade i mobilen.

– Elvy Nyhannesson på Myrans hotell i Hudiksvall. Det är en galning ute på parkeringen och nu attackerar han Gunnar Fredin, hotellchefen. Kom fort, snälla.

När hon pratade såg hon hur galningen vände sig om och lufsade iväg med blocket klämt under armen. Han hade inte gjort någon attack. Gunnar Fredin gjorde en rörelse med armen, som om han tänkt sig att hytta med näven.

Efter någon minut var han tillbaka inne i lobbyn där Elvy mötte honom.

– Jag frågade vad fan han höll på med och då tog han till flykten, sade han och var andfådd.

– Jag har ringt polisen.

Han såg på henne med en min som inte var odelat positiv.

– Jodå, det var visst nödvändigt, svarade Elvy på frågan som inte ställdes.

– Okej, okej, sade han och gav med sig, han slog ut med händerna.

Elvy satte sig i en fätölj intill receptionsdisken och lade benen i kors. Hon såg till att kjolen gled upp riktigt ordentligt. Som vanligt låtsades han inte bry sig.

– Jag tror det kan vara nån som planerar ett attentat, sade hon. En islamist.

– Skitsnack, sade Fredin och flåsade. Islamist, säger du? Det där såg ut som en riktig *local*. En A-lagare.

– Jag har aldrig sett honom nån annanstans, aldrig ute på stan. Bara här på parkeringen.

– Okej, du har ringt polisen, *fine*. Om dom mot förmodan skulle dyka upp så får du ansvara för att dom inte ränner omkring och stör gästerna. Det är det viktigaste. Jag tycker kanske inte det var nödvändigt att ringa men nu får du göra det bästa av situationen.

– Jag kommer att kunna lämna ett mycket tydligt signalement. Det var säkert femte gången han var här. I min värld är det nåt skumt på gång.

– Visst, okej, *sure*. Fixa det, Elvy. Bjud dom på kaffe om dom händelsevis skulle dyka upp.

*

Först efter två timmar kom en patrullbil. Klockan hade hunnit bli halv tio och Elvy var mitt i slutstöket, hon skulle snart åka hem. Gunnar Fredin satt inne på sitt kontor på andra våningen och gjorde inte mycket väsen av sig.

Hon skyndade sig att trycka upp håret och lägga på nytt läppstift. Hon såg två uniformerade i bilen.

2

Telefonen ringde på kriminalinspektör Sofia Bergers tjänsterum. Skvallerdisplayen visade ett nummer från riktnummerområde 0653 vilket innebar Delsbo med omnejd. Normalt skulle alla externa samtal komma via växel, om det nu inte var någon hon kände privat. Det hände ju att hon lämnade ut sitt direktnummer.

Det här numret kände hon definitivt inte igen.

Med anledning av den utredning hon bedrev fick hon förhöjd puls. Hon var tvungen att koncentrera sig för att inte rösten skulle bli pipig.

– Berger, polisen Hudiksvall.

– Om ni skyndar er tar ni dom på bar gärning. Det är inbrott hos Follberg i Skålmyre.

Rösten lät spänd, men det var väl inte så underligt kanske. Om det var inbrott.

– Ursäkta, men du måste uppge namn och telefonnummer, sade Sofia Berger utan att för den skull låta påstridig.

Telefonnumret såg hon i och för sig på displayen, men det fanns en poäng i att man fick uppge även detta. Var det fråga om en bluff kunde det visa sig där redan.

– Det är Ivar Ladin. Jag bor granne med Follberg.

– Och inbrottet pågår just nu, påstår du? sade Berger och struntade plötsligt i telefonnumret.

– Ja, nu.

Hon tillät sig vara tyst ett par sekunder för att tänka. Under denna stund hann hon göra ett par tunga överväganden, varav ett innefattade hennes närmaste kollega Ludde Markh. Det var närmast Ludde som gjorde att det kändes tungt.

– På så sätt, Ladin, sade hon och läpparna rörde sig mekaniskt. Nu gör vi så här: Gör så många observationer som möjligt, kolla vad dom har för bil och försök ta registreringsnumret om det ges tillfälle. Men viktigast av allt: Håll dig lugn, inget spela hjälte, tack. Stanna inomhus och dra inte till dig nån uppmärksamhet. Viktigast av allt är din egen säkerhet. Vi vet inte vilken sorts människor vi har att göra med här. Vi är strax där. Förstår du vad jag säger?

– Än är jag inte döv, sade Ivar Ladin i luren.

Det kändes tungt att resa sig också. Berger fick kämpa sig genom tjocka lager av motstånd och olust. Hon hade nyss satt sig när telefonen ringde, men det var inte därför. Berger var vältränad och i fin form. Hon hade precis ätit en ostmacka på Jambo vid Fisktorget. Ytterkläderna hade hon på sig, hon satt med både skinnjackan och baskern.

Hon skulle bara spänna på sig kroppshölstret med tjänstevapnet. Hon visste att den här gången kunde det behövas.

Men det var inte därför det kändes tungt.

Ludde Markhs rum låg en bit längre bort i korridoren och hon visste att han var där. Dörren stod öppen.

– Ludde, sade hon lågmält, för att inte skrämman livet ur honom.

Ludde Markh tittade upp från sin dataskärm. Den rödlätta kalufsen var i oordning och han hade skäggstubb som gick i samma ton.

– Berger, svarade han och lyckades inte på något sätt dölja sig förvånig.

Det var inte ofta hon tog kontakt med honom. I varje fall inte frivilligt. Oftast lyckades de hålla sig på varsin kant. Ibland möttes de, som på kommissarie Johan Thules kontor, men då handlade det om fast inrutade tider i arbetskalendern och ett polisbefäl som kallade. Då var det kommissarien som förde ordet och höll i klubban.

Den här gången hade hon inget val, hon kände sig tvingad.

– Hänger du med mig till Delsbo? sade hon försiktigt. Jag har fått ett privatlarm om ett inbrott. Har vi tur kan vi få en skyymt av förövarna. Jag har faktiskt ingen annan jag kan ta hjälp av. Jag kan för sjutton inte åka ensam.

– Dal, sade Ludde i samma stund som han svalde. Dal, då? Är han inte på plats?

– Jag tror inte vi ska dra in Dal i det här, sade Berger utan att närmare förklara sig.

Med Dal åsyftades Henry Dal. Dal var den poliskonstapel som ensam bemannade det lokala poliskontoret i Delsbo. Det var inte ofta han var där, poliskontoret fanns kvar för syns skull och för det mesta stod det tomt. På vintern var inte ens värmen på alla gånger,

eller att den gick på sparlåga. Polisledningen i Gävle skulle säkert snart stänga, och det för gott. Förmodligen avvaktade man bara första bästa tillfälle ur rent politiskt hänseende. Allting handlade bara om politik nu för tiden.

Ludde släckte ner sin arbetsplats utan att säga något ytterligare. Han hade sett att Berger var beväpnad, hon hade glipat upp sin skinnjacka för att han skulle se. Han förstod att det var allvar.

Ute i korridoren föreslog han att de skulle ta ut en civilbil från polisgaraget.

*

Det var sen september och skymning. Värmen bestod och tidningarna och teve körde sina klimatprognoser och katastrofscenarier om växthuseffekten som följetong. Klimatanläggningen på Volvo S40:n kom väl till pass och likaså radion. Ludde hade hämtat bilen och det var han som körde. Han såg till att ratta in Radio Guld från Sundsvall, även om de snart skulle närma sig utkanterna av sändningsområdet. Radiokanalen körde klassiker från sextiotioalet och framåt.

Hade det inte varit för radion skulle det ha blivit tyst i bilen. Ludde hade i och för sig frågor men han höll inne med dem. Tids nog, tänkte han. Kanske Berger skulle säga något, när de närmade sig. Åtminstone skulle hon vara tvungen att förklara hur han skulle köra när de kom in i Delsbo. De skulle till en by som hette Skålmyre och han hade bara en vag aning om var den låg.

Under våren hade flera inbrott rapporterats i Norrhälsingland, på gränsen till en epidemi. Fritidshus och fastigheter där ägarna var bortresta. Helt klart något som var organiserat. Den lokala avisan Hudiksvalls-Tidningen hade varit överraskande sparsam med rapporteringen, precis som de fått förhållningsorder om att ligga lågt, men Ludde visste förstås ändå.

Inte för att han varit inkopplad. Det mesta hade han hört den informella vägen, vid kaffet med kollegorna på polishuset.

Men tidningen hade valt annat att skriva om. Kunde det röra sig om hot? Tanken hade slagit honom. Journalister som blev hotade hörde inte till ovanligheterna.

De for från ett Hudiksvall i brittsommarvärme med

provisoriska uteserveringar och lättklädda människor ute på gatorna. De körde riksväg 84 inåt landet, lämnade kustbandet och de öppna vattenytorna och försvann in i det mörka landskapet. Himlen blev på en gång djupt blåsvart och i kvällsmörkret tycktes växtligheten komma närmare inpå. Asfaltvägen ville minska i betydelse, den blev tunn och jagad. Svepande ljus från mötande ekipage försvann bakom dem i ett svart intet.

Radion spelade Elvis Presley och Berger knackade takten med spetsen på kängorna. Klockan var redan för mycket för att Ludde skulle ringa hem och berätta att han jobbade över. Åsa hemma i Böle hade antagligen redan förstått. En gång i tiden (för länge sedan, kändes det som) hade hon klagat på övertidstimmarna och att han aldrig var hemma om kvällarna när det var meningen att han skulle vara ledig, men det var länge sedan. Hon hade sitt eget bestyr nuförtiden.

Åsa var hans älskade, hans vackra kvinnoskatt. Barnens moder.

– Du vet vart du ska åka, va? frågade Berger.

Det var första gången hon sagt något sedan de satte sig i bilen. Han hade inte heller sagt något.

– Nej, faktiskt inte. Jag tänkte snart fråga.

– Jaså, det tänkte du? Du skulle ha svängt av nyss. Det stod Översaga på skylten, men nu är det för sent. Det är lika bra du fortsätter. Till vi kommer till Ede, då kan du ta Kalvstigen.

– Det blir en omväg, om jag förstår dig rätt?

– Att det blir. Vi får vara vaksamma på dom bilar vi möter, nån kan ju tänkas ha med inbrottet att göra.

Ludde tänkte på det faktum att det var fullkomligt omöjligt att göra observationer av det slaget, av den mötande trafiken, inte om han inte skulle gå ner i krypfart. Man såg bara strålkastarna. Men det var ingen idé att säga något, han och Berger hade sin gemensamma historia och den var inte av det uppbyggliga slaget. Konflikter och motsättningar var tärande och förbrukade energi och han skulle inte dra igång något om det inte behövdes.

Han kunde fråga om hon själv varit engagerad i utredningen av inbrotten. Om det nu pågick någon sådan utredning. Men varför hade hon fått ett privatlarm?

För att hon var dellbo förstås, tänkte han.

*

Ludde tappade snart bort sig, det var hela tiden Berger som fick säga hur han skulle köra. Det var många avtagsvägar men det hade inte varit något problem om han bara koncentrerat sig på uppgiften. Han kände att han började bli trött och det var inte bra. Tre kvart hade gått sedan de lämnat Hudiksvall.

De närmade sig en gård som lystes upp i ett starkt sken. Ljuset syntes långt över skogstopparna men ljuskällan var begränsad till en garageöppning. På håll såg det ut som en mindre festplats. Garaget låg ett tiotal meter från väggkanten och dubbelporten stod på vid gavel, det gick att se rätt in.

– Starka lampor, kommenterade Ludde.

Berger sade ingenting. Han bromsade in och nästan stannade. Ingen fanns där och ingen bil men efter väggarna stod arbetsbänkar och verktygsskåp. Ljuset strömmade från taket, från lysrör och kraftiga spotlights. Allting badade i ett elektriskt sken, vitt och knivskarpt.

När de lämnat garaget bakom sig ökade Ludde farten och Berger stängde samtidigt av radion.

– Vi är snart framme, sade hon. Vi får göra oss beredda.

Ändå skulle det dröja ytterligare fem minuter innan namnet Skålmyre dök upp på en vägs skylt. Åter gick det att se ljus; ett större hemman med belysning på gårdstunet. Mangårdsbyggnaden liknade ett trevåningshus men det var bara på bottenvåningen som det lyste i fönstren. Ludde hann se att någon rörde sig bakom en gardin.

I stället gjorde Berger tecken åt en gård uppe på en höjd, på motsatta sidan. Gården låg öde och Ludde hade aldrig lagt märke till den om hon inte pekade.

– Follberg har sitt hus uppe på åsen, sade hon. Det är där. På andra sidan bor Ladin, det var han som ringde.

– Det var fan svart där, sade Ludde.

– Ingen som normalt bor där.

– Och vad gör vi? Kan det finnas nån att ta på bar gärning?

– Knappast. Kör upp på backen med helljuset tänt.

Berger tog upp sitt tjänstevapen vilket överraskade Ludde. Han var på väg att fråga vad Ladin egentligen sagt, men plötsligt fanns

det ingen tid. Situationen krävde uppmärksamhet.

Han körde på den lilla uppfarten med sin uttorkade mittkam av vegetation. Längre upp tynade vägen undan och de kunde höra hur Volvon malde gräset under sig. I en grop tog underredet i, men underlaget var mjukt. Ljuskvastarna från strålkastarna vispade runt över huset som inte var stort. Ett torp närmast. En parabolantenn satt monterad på ena gaveln och skymde huvuddelen av ett fönster. Dörren stod på glänt.

Berger öppnade bildörren och stack ut benet innan Ludde stannat. Hon gick snabbt mot stugdörren men där blev hon stående. Strålkastarna pekade upp på takets tegelpannor och gjorde ingen nytta. Ludde tog istället med sig en stavlampan och han riktade ljuskäglan mot fönstret. De kunde se tapeterna i ett kök.

- Vänta här, sade han. Medan jag går in och säkrar.
- Det finns ingen här.

För att illustrera sitt påstående monterade hon tillbaka pistolen i kroppshölstret och drog igen blixtlåset på skinnjackan. Ludde lyste på dörrlåset som var uppbrutet. Träflisor spretade ur karmen.

- Ska vi försöka säkra spår då? sade Ludde.
- Jag vet bara inte om jag har lust, sade Berger. Vi kan höra Ladin; han där nere. Sen måste vi väl kontakta fastighetsägaren. Sen är vi nog klara med den här skiten.

Ludde gick in i stugan medan Berger dröjde sig kvar i kvällsvärmen.

Efter en kort stund kom han tillbaka ut.

- Omöjligt att säga vad som är stulet, konstaterade han och släckte stavlampan. Dom har dragit ut några byrålådor och allmänt sett ser det för jävligt ut. Strömmen verkar vara bruten.

Berger gav honom en hastig blick, ögonen glimrade till i strålkastarskenet. Han tänkte att nu säger hon något. Något av betydelse kanske, trots allt ägde hon en viss lokalkännedom. Det var inte för inte hon var infödd dellbo.

Istället tog hon av honom lampan.

- Så det finns inget mer vi kan göra, anser du? frågade han.
- Det är min bedömning, sade hon.

Den mörka luggen hängde långt ner över pannan, mot näsroten. Hon gjorde ingen ansats att stryka bort den. Vinden från skogen förde med sig en blandning av barr och myrmark. De stod i

tystnaden, det här var inte riktigt vad Ludde väntat sig. Det var en sak att det inte blivit något ingripande och ingen dramatik, men nu handlade det om ren handlingsförflamning.

Okej att hon inte hade lust, som hon nyss sagt, men det var något annat också. Var hon sjuk?

Ludde ryckte på axlarna och gick mot bilen. När han satte sig bakom ratten såg han att Berger ändå gått in i huset, han såg ljuskäglan fladdra innanför köksfönstret. Han avvaktade med att starta motorn.

Hon var inne flera minuter. När hon kom ut gjorde hon ett försök att stänga stugdörren men låset var skadat och det gick inte, någonting tog emot. Hon tog sats och sparkade till, så pass att den fastnade i karmen.

– Teven ser ut att vara borta, sade hon när hon satte sig på passagerarsätet.

Ludde hade inte gått så djupt in i detaljerna. Doften i det lilla köket hade inte varit den bästa, som en slask som satt igen. Han hade försökt tända en taklampa men sedan hade han gett upp.

– En sån där man skruvar fast på väggen, sade Berger när hon inte fick någon respons. Fästena sitter kvar, små och ynkliga.

– En supertunn teve, föreslog Ludde.

– Hur fan kan man ha en sån när man ändå aldrig är hemma? sade Berger.

– Känner du Follberg? Han som bor här?

– Nej, det gör jag inte. Men jag råkar känna till att han veckopendlar. Vi ska bara prata med Ladin, sen ringer vi honom.

Ludde valde att inte försöka backa med bilen, det hade skrapat i på väg uppför backen och han ville inte fastna med avgassystemet. Det var trångt att vända, han fick passa sig för en stenhäll som sköt upp mitt framför husknuten. När han fått runt fordonet såg de båda hur stugdörren åter åkt upp på glänt.

– Kör bara, beordrade Berger och Ludde bet ihop.

De kom ner på grusvägen. Gårdsbelysningen från Ladins lyste i mörkret, en högeffektlampa som satt på knuten till lagårdsbyggnaden. Den drog till sig svärmar av insekter och skuggor från fladdermöss.

När de svängde in gick en mansperson i sakta mak över gårdsplanen.

3

Mannen på gårdsplanen gick i gröna gummistövlar med reflexband och bar en varmfodrad skinnväst, värmen till trots. När Volvon rullade in på gruset ställde han sig utanför det omedelbara skenet från högeffektlampan på husväggen. Han hade förstås fattat vad som var på gång.

Ludde steg ur bilen och räckte över sin legitimation.

– Vi är från kriminalpolisen. Jag heter Ludde Markh. Det var du som ringde?

Mannen sköt upp skärmmössan och lyfte på glasögonen. Sofia Berger kom ur bilen med viss fördröjning och han fick syn på henne istället.

– Berger, sade han igenkännande och gav tillbaka legitimationen osedd.

– Jag får väl presentera er för varandra, sade hon. Det här är Ivar Ladin, hemmansägare i Skålmyre. Ludde är min kollega i Hudiksvall.

– Men nu tror jag ni är för sent ute.

– Vi åkte direkt, sade Berger.

– Inte går det an att komma ända från Hudik en sån här gång.

Ladin var i femtioårsåldern och storväxt och det mesta hade säkert en gång i tiden varit muskler. Händerna som lyft på glasögonen var grovhuggna.

– Vad såg du? frågade Berger utan att kommentera inställetiden.

Ludde tänkte på Dal, från ordningspolisen. Dal bodde i Delsbo och han hade förmodligen haft närmare till platsen. Men det var Berger som inte varit intresserad när Ludde fört honom på tal.

– En bil, sade Ladin. Såg ut som nåt japanskt, men ingen gammal. Tyvärr såg jag inte nummerplåten. Jag gjorde som du sa, Berger, jag höll mig undan. Jag hade nog fått gå ut på vägen om jag skulle se numret. När dom kom ner för backen. Men då hade jag blivit sedd själv. Det kanske inte hade varit så hälsosamt.

– Klokt resonerat, sade Berger.

Ludde tänkte på en annan sak, hur informellt hon uppträdde. Det verkade som hon undertryckte sin polisauktoritet, som hon

försökte förminska sin egen person. Han fattade inte varför, vad det skulle vara bra för.

– Var stod du då? avbröt han som han bestämde sig för att ta över kommandot i utfrågningen.

Berger gav honom en blick som han inte kunde tolka och inte brydde han sig heller. Ladin svarade snabbt:

– Inne i fejset. Jag visar om du vill.

Han gick före genom porten som stod öppen. Det var mörkt i lagårdsbyggnaden men Ladin tände inga ljus. Längre bort fanns rektangulära, ljusa ytor som var fönstren. Det luktade kreatur och gammal halm, vidare dieselolja från en traktor som skymtade i dunklet. Ludde ställde sig vid ett av englasfönstren och tittade ut. Han såg åsen som sluttade uppåt men det var i stort sett omöjligt att lokalisera stugan där inbrottet ägt rum.

– Är det skogen som skymmer? frågade han.

– En liten dunge bara. Man ser huset när det är tänt.

– Och det var det inte nu?

Ladin skakade på huvudet och fick fram en snusdosa vilket påminde Ludde om sitt eget behov. Han hade inte fått något sedan han åkte från polishuset. Nu kom han på sig själv och spänningen hade dessutom släppt. Han hade redan förstått att han inte skulle få reda på något. Ladin hade ingenting att berätta som kunde ge vägledning, det var uppenbart.

Ludde nyttjade grovsnus i lösform medan Ladin använde portionssnus. Ludde tog tid på sig att forma till en rejäl laddning. Han lutade sig lätt framåt och skakade bussen. Han fick hjälpa till med tummen för att få upp den under överläppen. Doften av bondgård och den varma septembernatten och atmosfären inne i fejset fick det att smaka bättre än på länge.

– Follberg är borta om veckorna så han har stängt av strömmen. Det sitter en huvudbrytare på baksidan av stugan.

– Men han kommer hem till helgerna?

– Ibland. Jag har lovat tittat till stugan men det är fan inte mycket att titta till. Nu är det väl ännu mindre.

Efter ytterligare några frågor gick de ut igen. Berger väntade utanför och Ludde fick precis för sig att hon samtalat med någon. Nästan så att han kände närvaron av en fjärde person. När hon inget sade fick han släppa saken. Istället redogjorde han kortfattat

för henne vad Ladin berättat, att det hade varit omöjligt att avgöra hur många gärningsmän det kunde röra sig om.

– Det kan ju vara en ensamvarg, men det vanliga är ju att dom är två åtminstone, sade Ludde. När ska ju hålla vakt också.

Berger ställde inga kompletterande frågor. Hon verkade ointresserad. Däremot bad hon Ladin att försöka stänga dörren på stugan, så det inte kom in djur. I förbifarten nämnde hon att ärendet skulle registreras under veckan.

Ladin hade själv inga funderingar. Det enda var att han gav dem en handskreven lapp med Follbergs telefonnummer.

På väg därifrån, i bilen, sade Ludde:

– Han frågade inte ens vad som blivit stulet. Är inte det konstigt?

– Vi vet ju inte ens själva. En teve kanske, men å andra sidan är det väl mer troligt att det är Follberg som tagit den med sig. Han är inte här så ofta.

– Var jobbar han nånstans, vet du?

– I Stockholm. Jag får väl försöka få tag på honom.

Berger tog fram sin mobiltelefon och tittade på Ladins lapp. Det var ett 08-nummer.

– Det står många hus tomma om veckorna, sade hon.

– Så alla jobbar i Stockholm? Finns inga jobb här hemma förstås.

– Utarmningen, sade Berger lågt. Fattigdomen.

– Fritt fram för inbrottstjuvarna, sade Ludde. Dal känner sig nog ganska ensam. Laglösheten sprider sig.

Ludde kände sig betryckt och till saken hörde att de körde i ett svart landskap. Han tyckte sig se tomma gårdar inne bland träden, gårdar han inte lagt märke till tidigare. Övergivna hus.

Eller om han inbillade sig.

De närmade sig det upplysta garaget, det gick att se skenet över skogen. Berger hade till slut knappt in numret till Follberg och någon var på väg att svara. Hon aktiverade mobiltelefonens högtalarfunktion och Ludde körde in till väggkanten och tystade motorn. De satt i mörker och det var absolut tyst utanför när mannen svarade:

– Ja hallå ja?

– Är det Sebastian Follberg jag talar med? sade Berger.

– Jag ska inte ha nåt och jag har inte tid.
– Det här är Sofia Berger från Hudiksvallspolisen. Du har haft inbrott i Skålmyre.

– Åh fan.

– Vi har precis varit där och dom har dragit ut byrålådorna men vi kan naturligtvis inte avgöra om nåt är stulet. Det fanns ingen TV där i varje fall.

– Då har dom snott den, avgjorde mannen i telefonens högtalare. Den teven var jävlar anamma inte billig. Då måste jag ta med mig en ny när jag kommer nästa gång.

– När kan du vara här? frågade Berger.

– Vadå?

– Du måste förstås komma hit och göra en besiktning. Kan du vara här i morgon?

– Nej, fan. Det går inte, det kan jag inte. Jag jobbar, jag har ingen möjlighet.

– Men du kommer till helgen?

– Nej, inte en chans. Jag måste kolla upp i almanackan men till helgen blir det svårt.

Berger avslutade strax samtalet.

– Vilken omöjlig människa, sade Ludde. Allting var ju omöjligt. Han är väl ingen klasskompis till dig, Berger?

– Vad menar du?

– Men du känner honom?

– Fick du verkligen det intrycket?

Ludde startade motorn. Han såg i riktning mot garaget, och det skarpa skenet.

– Vi snackar med dom där istället, sade han. Nån inne i garaget kanske har sett nått. Vi skulle behöva ett vittne om vi inte ska lägga ner ärendet i morgon bitti, det första vi gör.

Han körde på tvåans växel, som för att kunna upptäcka något efter vägen. Han hade önskat att Berger skulle berätta något om Follberg, men hon satt tyst, närmast förtegen. De var strax framme.

Ludde stannade mitt framför garageinfarten. Det såg ut att rymmas två billängder mellan grusvägen och porten som stod på vid gavel. En dubbelport, ingen modernare anordning. Ingen bil inne i garaget och ingen människa som syntes till.

– Dom som bor här då, Berger? Känner du dom?

Han återkallade känslan han fått för en liten stund sedan. När han återvände med Ladin ut från lagården. Att Berger samtalat med någon. Med ens kunde han föreställa sig själv i ett främmande land, omringad av fiender.

– Han heter Holm, sade Berger. Skild, men han lär ha nå nån ny som jag inte vet nånting om. Han jobbar som snickare. Inga hemmavarande barn för närvarande.

– Holm, repeterade Ludde och lämnade bilen. Har han nåt förnamn?

– Förmodligen.

Hon tänkte inte följa efter honom. Istället hade hon hittat något intressant på sin mobildisplay. Ludde insåg att han måste ta ett eget initiativ.

Vad det nu skulle vara bra för.

Han gick in i det skarpa ljuset, in i garaget. Det var som att komma in i en annan värld.

– Holm, hallå?

Inget svar, men han stannade till och höll andan för att lyssna. Utanför kunde han höra det eviga suset från barrträden, det lät nära men själv befann han sig i en låda av elektriskt ljus.

Garaget stod på en gjuten betongplatta utan oljefläckar. Efter de ljusa väggarna paraderade verktygsskåpen i omväxlande turkosa och gröna kulörer. Luckorna var stängda och inga verktyg låg framme och skrotade. Efter den bakre väggen, intill en dörr, stod i sin ensamhet två blålackerade billyftare.

Skåpen saknade lås, i praktiken skulle det bara vara att gå in och länsa. Ludde kunde inte låta bli, han öppnade en av luckorna. Tre hyllplan i plåt och på det översta låg en elektrisk skruvdragare och en plastlåda med tillhörande bits. På det nedersta planet fanns en uppsättning stämjärn i olika dimensioner.

Han stängde skåpet och såg mot dörren på den bakre väggen. Lysrören blottlade alla detaljer i tydlig skärpa och fyra spotlights strålade mot en och samma position där det var meningen att det skulle stå en bil. Men ingen antydning till hjulspår fanns, inga gummiavlagringar i betongen.

Ludde kände på dörrhandtaget. Naturligtvis var det olåst. När han öppnade uppstod ett hummande korsdrag och han blev tvungen att snabbt gå ut och stänga dörren utifrån.

Det tog ett tag innan ögonen vande sig. Han fick stå en bra stund men det enda han kunde urskilja var konturen av ett bostadshus och avlägsna trädtoppar som avtecknade sig i en svart linje mot himlen.

Ändå visste han att han inte var ensam.

Någon gömde sig ute på tomten, det var påtagligt. Som hos Ladin, när han tyckte sig märka att Berger kommunicerat med någon. Nyss hade han ropat efter Holm, men ingen hade svarat.

Alltså kunde det inte vara Holm.

Han hade tjänstepistolen under jackan men den skulle ta tid att få upp. Det var ändå för mörkt, han skulle inte veta vad han siktade på.

Känslan var att han var hotad. Han kunde inte ropa efter Berger, på något sätt skulle det gå hans ära för när. Han borde klara upp det på egen hand. Trots allt var han tränad och han hade erfarenhet av närstrid. Om han bara visste vad han hade att möta.

Han beslöt sig för att gå tillbaka in i garaget. Rimligen skulle ingen ha tagit sig in från andra hållet, Berger skulle ha märkt det. Han spände musklerna och gjorde sig beredd.

Han tänkte att det fick gå fort.

Med ett ryck fick han upp dörren och på nytt bländades han av det vassa ljuset. Någon stod strax bakom dörren och han blev överrumplad, i hastigheten uppfattade han bara den mörka skepnaden, storväxt och bred. I ren reflex höjde han armen för att skydda ansiktet men slaget mot bröstkorgen hann före. Då först visste han vem det var.

Att det var Berger.

Att hon kan slå så hårt, tänkte han, när luften gick ur. Han gick ner på huk för att hämta andan, hon hade slagit med sin tjänstepistol och det skulle dröja innan han kunde prata.

– Jaså, det var du, sade hon lakoniskt.

Ludde hade fullt sjå att hitta en rytm för andhämtningen.

– Du kommer inflängandes som ett jehu med armen uppe så jag trodde du skulle slå mig, fortsatte hon när Ludde inte kunde inte säga något. Rent självförsvar.

Någonstans insåg han att det inte skulle vara lönt att argumentera, att det inte var någon idé. Hon var som hon var, kanske hon hade gjort det med avsikt. Hon kanske bara hade

väntat på tillfälle.

Han tog spjärn med fingrarna mot betongen och hävde sig upp till halvt stående, han kunde inte gärna visa att han gick ner för räkning för vad som helst. En gång hade han blivit skjuten i magen och han kunde fortfarande ha kännning av skadan, men det här slaget hade kommit i bröstkorgen. Bara det gjorde att han misstänkte en viss uträkning. Hon hade sett till att inte komma åt skottskadan, han skulle inte få skylla ifrån sig.

Tårarna rann i ögonen och synen var grumlig, mycket möjligt att hon stod och flinade. Han var tvungen att torka sig med baksidan av händerna. Det hela måste ha sett rörande ut för plötsligt steg hon fram och gav honom en kram.

Något så oväntat.

- Förlåt, Ludde, sade hon.
- Det är okej, mumlade han.

Kanske ett revben var spräckt och det gjorde verkligen ont, men nu kände han sig mest genererad. Han försökte föra närvaron på tal, den han upplevt i mörkret bakom garagebyggnaden. Det fanns någon ute där, han försökte få henne att begripa.

Berger gick ut genom dörren och lyste med en ficklampa.

- Är det du, Holm? ropade hon.

Hon steg åt sidan och släppte in en mansperson i fyrtioårsåldern. Rågblont hår som var halvlångt och ett par snickarbyxor. Berger och mannen utbytte några meningar, han hade en röst som ett barn, ljus och till sin karaktär oskyldig. Inte för ett ögonblick att han såg åt Ludde. Samtalet var enbart mellan mannen och Berger och i Luddes öron lät det som ett meningslöst prat om ditten och datten.

– Det har varit inbrottstjuvar hos Follberg och du skyltar med öppen dörr, fick Ludde fram med pressat röstläge, han ville avbryta tramsandet.

När mannen svarade var det ändå Berger han tittade på. Fortfarande lät han som ett barn.

- Ingen vågar röra mina grejer, sade han.

Berger vände sig om mot Ludde. Hon gav tecken att de skulle åka, hon såg på honom med en talande blick. Som att det var säkrast att försvinna från platsen.

*

Inne i bilen frågade han henne om det var laglöst land. Hon skrattade som svar, men det lät uddlöst.

– Du vet ju hur det är med resurserna, sade hon. I det här distriktet blir ingen ersatt som går i pension.

– Så du menar att det i förlängningen bara kommer att finnas poliser stationerade i Gävle?

Egentligen hade han ingen som helst avsikt att debattera. Tvärtom; det var inte hans stil. Munnen gick utan styrsel, det var förstås chocken från överfallet. Smärtan från slaget. Han borde be Berger köra, men inte ens det. Omdömet sviktade.

Berger däremot, hon hade inget emot att politisera.

– Vill du veta vad jag tror så är polishuset i Hudik hotat, sade hon. På sikt. Det börjar med att dom avvecklar verksamheten ute i dom mindre samhällena och sen är det orter som Hudik som står på tur. Det blir några centra kvar, typ som i Gävle. Vi lämnar fältet fritt för buset. Varför tror du egentligen Ladin ringde direkt till mig?

Ludde visste vad hon skulle säga och därför sade han inget. Han fick börja koncentrera sig på vägnätet istället, om han skulle hinna hem innan det blev mitt i natten.

– Folk vet att om man ringer 112 så blir man kopplad till någon central någonstans i södra Sverige, svarade hon på sin egen fråga. Och ingen polis som kommer. Lagen har ingen arm längre, inte på landsbygden. Vi får klara oss själva, är det meningen.

– Ska jag svänga här?

– Kör bara! Rakt fram.

Ludde kom ut på korsningen mot Kalvstigen, den som gick mellan Delsbo och Järvsö. Den var åtminstone asfalterad, om än slingrig. För ett ögonblick blev han tvungen att fundera om han skulle svänga åt höger eller vänster, men det var förstås åt höger.

– Det blir byavakterna man får förlita sig på istället, hörde han sig själv säga. Har du någon koll på byavakten här i Delsbo?

Helt onödigt att fråga, tänkte han. Det var bara för att hon inte skulle påpeka att han varit på väg att ta av åt fel håll. Nu skulle hon sätta igång igen. Med sina domedagsprofetior.

– Nej, sade hon bara.

Han blev inte klok på henne.

*

Inne i samhället hamnade de bakom en Rolls-Royce. En 80-talsmodell som det såg ut som, även om ingen egentligen visste. Ingen hade någon erfarenhet av den sortens bil. Dessutom kröp den fram i trettio. I bilen satt en ensam människa.

– Han verkar inte ha nåt ärende, påpekade Ludde. Är det nån granne till dig?

– Nej, men jag vet var han bor. Inflyttad från Stockholm. Pensionär.

– Så dellborna bor i Stockholm om veckorna och stockholmarna flyttar hit?

– Verkar inte bättre, sade Berger.

Återigen var hon fåordig. Han sneglade på henne, hon var sig inte lik och det oroade honom. I höjd med grillbaren påbörjade han omkörningen.

– Sitter han och kör planlöst? frågade han men fick inget svar.

När de kom jämsides tycktes föraren möta Luddes blick. I skenet från grillbaren glänste ögonvitorna genom vindrutorna.

– Är det byavakten, kanske? Som kör Rolls-Royce? Det är första gången jag ser en sån så här långt ifrån E4:an.

Berger bara skakade på huvudet. Hon såg rätt fram.

4

Ludde vaknade tidigt efter en orolig nattsömn och med värk i bröstet efter slaget med tjänstevapnet. Han hade bestämt sig för att agera. I grund och botten hade han sin polisheder att försvara och den vägde faktiskt tyngre än lojaliteten mot kollegorna. Sofia Berger var inte ens någon särskilt bra kollega, men det hade inte med saken att göra.

Inte heller hade det med saken att göra att hon slagit honom. Han hade fått en kraftig blånad över revbenen.

Han hade varit tvungen att göra det i vilket fall.

Åsa sov vid hans sida, hon andades tungt. Han visste att hon varit uppe under natten och tittat till Emmy, yngsta barnet. Då hade han låtsats sova och han kände dåligt samvete för det nu.

Hon låg naken vid hans sida och försiktigt bredde han över henne filten. Åsa var en gudinna, oändligt vacker, hon var en kvinnoskatt. Han kysste hennes hals och vidare ner över de mjuka bröstet och hon log i sömnen.

*

På kontoret var han bland de första och receptionen skulle inte öppna förrän om en timme. Sofia Berger skulle inte dyka upp förrän om tidigast två. Däremot skulle kommissarien vara på plats, under förutsättning att han alls jobbade.

Kommissarien hette Johan Thule och var sextio år fyllda, minst. Det fanns de som påstod att han lämnat Stockholm för en lugnare tillvaro på landsbygden, men det var inget Ludde visste någonting om. I själva verket visste han inte mycket om Thules bakgrund överhuvudtaget, det vara bara den vanliga ryktesspridningen.

Ingen annan bland kollegorna tycktes veta något heller, möjligen med undantag för Berger. Han kunde inte säga om hon visste. Hon var den som kunde vara hemlighetsfull bara för att göra sig märkvärdig. Ludde kunde inte lita på henne.

Det var henne han ville diskutera, med kommissarien. Han hade valt att komma tidigt för att få göra det ostört.

Korridoren på andra våningen låg tom och det ekade ödsligt när han knackade på. Ingen svarade vilket han inte heller förväntat sig. Kommissarien hade som vana att ha dörren låst och var han på plats skulle han snart komma och låsa upp.

Berger ägde däremot en nyckel till kommissariens rum. Hon hade därmed fått ett sorts förtroende som Ludde saknade. I och för sig hade han inte varit i tjänst så länge. Han hade jobbat för Thule tidigare men bytt avdelning och arbetsuppgifter. Senare hade han blivit skjuten i magen och efter konvalescensen hade han tagit sig ett sabbatsår.

Nu var han tillbaka och allting var på något sätt sig likt, fast värre. Han tänkte att den här gången fick han försöka stå ut. Han kunde inte sluta hur många gånger som helst.

Ingenting hördes inifrån rummet, inget hasande av tofflor över golvet. Ludde kände ett styng av besvikelse, Thule var alltså inte på plats. Han hade tagit en chans men nu skulle han få lägga om planerna. Pliktskyldigt kände han på dörrhandtaget och till hans stora förvåning var det öppet.

När han gläntade på dörren strömmade ljus ut i korridoren.

– Johan?

Bara han inte var död, det var nästa tanke. Ingen skulle ha blivit förvånad, Johan Thule var sjuklig, sedan många år. Han hade själv sagt det vid något tillfälle, att hans tid var utmätt.

– Men kom in nån gång och var inte så jävla räddhågsen.

Ludde andades ut, han steg på och stängde dörren efter sig. Thule satt i sin kontorsstol och spände omedelbart blicken i sin kriminalinspektör.

– Det måste vara nåt viktigt när du kommer så här tidigt. Är det inte onsdag idag?

– Jo, det är onsdag.

Ludde slog sig ner i en av kommissariens tre besöksstolar i rotting. Det knastrade och knakade i materialet.

– Då har vi vårt morgonmöte klockan 10, påminde kommissarien om.

– Jo, jag vet. Det har vi varje dag när vi har möjlighet. Fast jag kanske inte kan vara med just idag. Men har du tid nu istället?

– Jag får utgå från att det är nåt av värde.

Den första fryntligheten var plötsligt som bortblåst. Hade

han sysslat med något viktigt och blivit störd? Ludde hade inget begrepp om vad kommissarien ägnade sig åt om dagarna. Deras morgonmöten gav sällan någon vägledning. Även om det skulle föreställa vara ett planeringsmöte med Thules grupp. Gruppen som förutom Ludde och kommissarien bara bestod av Berger.

– Jo, det har betydelse. Det kan man nog säga.

Han såg på sin chef och gjorde sig beredd på nästa släng. Han hade observerat det tidigare, att han magrat. Pösigheten i ansiktet hade skrumpnat och fallit ihop, överskottet av fett hade dragit sig tillbaka. Det gick att förnimma kindknotorna och det klädde honom, även om huden blivit slapp och rynkorna bredde ut sig i nätverk.

Han tänkte att om det varit normalt skulle han fråga. Thule var kanske allvarligt sjuk. Om chefen var sjuk borde han få veta.

Problemet var bara att de inte hade den typen av relation. Den var inte av det normala slaget.

– Låt höra, skrovlade kommissarien.

– Dessutom är det känsligt. Det gäller en kollega.

– Berger, således, avbröt kommissarien.

Ludde bet ihop och blev osäker. Han hade förberett sig på det här men kommissarien hade ett sätt skjuta allting i sank. Det var kanske ett misstag, möjligheten fanns att han misstolkat situationen. Hemma i Böle hade han känt sig övertygad, det gjorde han inte längre.

– Just det; Berger, svarade han och blev irriterad. Jag sitter inte här för att det är kul, det ska du veta.

– Du och Berger drar inte jämnt, det är allom bekant.

– Jaså, det är det? Du tror inte att det är överdrivet?

– Jag trodde att det skulle bli en förbättring när du började igen, efter din bortavaro, men nu är jag tveksam.

– Det handlar inte om sånt nu, det kan jag garantera.

– Ja, jag får väl bedöma situationen. Efter att jag hört vad du har att säga.

– Berger och jag åkte ut på ett inbrott i Delsbo i gårdkväll. Jag har inte varit inkopplad tidigare, men självklart känner jag till att det har förekommit att man bryter sig in i hus. Nåt organiserat, nån liga, antar jag.

Thule såg på honom med sina små pillerögon. Han avbröt

inte, sade inget. Ludde blev tvungen att fortsätta på egen hand:

– Ett vittne ringde på Bergers direktnummer, hon är ju känd i trakten. Men det är klart att har man bott i Delsbo hela sitt liv så har man ett visst kontaktnät. Stor personkänedom, men inte bara det, jag skulle tro att hon har band och kopplingar till folk.

Thule släppte honom inte med blicken men bytte position en aning i snurrfåtöljen. Stolen var uppsmord och han kunde göra det ljudlöst. Ludde följde hans exempel, utan att tänka på vad han gjorde, och lade ena benet över det andra med följd att rottingen knastrade. Den ville sedan inte sluta.

– Hur objektiv kan man vara i en sådan situation? Det är ju en generell fråga man kan ställa sig, fortsatte han och höjde rösten för att överrösta stolen. Riskan är att man börjar ta hänsyn. Otillbörlig hänsyn. Igår kväll tyckte jag att det blev uppenbart.

Thule harklade sig en lång stund och for med handen över bordskivan tills han fick tag på påsen med mintservetter. Han hade inget handlag med påsen utan fick fingra länge innan han fick tag på en av servetterna. Han såg till att det inte skulle bli två.

Servetten var inte stor och han torkade sig i pannan och snöt sig därefter. Papperspellen stod så att Ludde kunde se den och den var till brädden full av hopknölat papper. Han kunde förstå varför. Dörren var för det mesta låst och ingen städpersonal kunde komma in.

Knappast att städpersonalen skulle knacka och sedan stå och vänta på att någon skulle komma och öppna.

– Det där var allvarliga insinuationer, sade Thule och förpassade servetten i hinken.

– Jag kan säga att det inte är särskilt trevligt att ta upp saken. Helst hade jag sluppit. Men du känner mig, Johan: Du vet att jag inte kan hålla tyst när jag tycker nåt är fel.

– Jag känner dig, Ludde.

Det gick inte att missta sig på sarkasmen. Thule var ingen bra personalledare. Tvärtom; han var usel. Han ägde en förmåga att få sina medarbetare på dåligt humör och ibland verkade det som om han gjorde det med avsikt. Som om det gagnade något av hans intressen.

– Vad ska jag göra? sade Ludde men frågan var inte riktad till kommissarien.

Den var riktad till honom själv. Han hade varit med om det förut. Flera gånger. Misstron inom gruppen. Ändå hade han inte lärt sig hantera situationen, inom sig såg han hur den gled honom ur händerna och det var ingenting han kunde göra något åt.

– Du kan lämna det här åt mig, sade Thule med låg röst. Ansvaret är mitt. Inte ditt.

Kommissarien hade sjunkit ihop i den fiskbensmönstrade kavajen. De tunna fjunen på huvudet glänste av fukt i lampskenet. Ludde såg att han gick in i en stridsställning. Kommissarien hade tydligen bestämt sig för att ta en konflikt, men inte med Berger i första hand.

I alla avseenden hade det varit bäst att backa, men det var det han inte kunde göra. Ludde skulle ta striden. Det spelade ingen roll att rottingen förde liv.

– Du behöver inte påminna mig om att det är ditt ansvar, Johan. Då litar jag på att du hanterar det här. Förslagsvis ger du mig i uppdrag att utreda inbrotten. Om Berger är inkopplad, vilket jag inte vet, så ger du henne nåt annat att sysselsätta sig med under en tid. Nånting lämpligare.

– Det är stora ord du tar i din mun, sade kommissarien men så tyst att det knappt gick att uppfatta.

– Berger står för nära folk som är inblandade. Det är naturligtvis inte sunt. Jag märkte det igår, att det var nåt som höll henne tillbaka.

– Du drar dina slutsatser.

Ludde blev tvungen att spetsa öronen för att kunna höra det sista. Stämningen i rummet hade blivit så tjock att den gick att ta på. Hade han haft en kniv skulle han kunna karva ut en kub och kasta den genom fönstret.

Kommissarien höll sig orörlig, bara de pillersmå ögonen som glimrade. Även Ludde satt still, ändå knastrade rottingen.

– Nå, vad säger du, Johan? sade Ludde och rösten skar sig på ett onaturligt sätt. Ska jag titta på inbrotten, eller inte?

Kommissarien höjde handen, som om han menade: “Visst, gör vad du vill bara.”

– Du har ju redan bestämt dig, sade han och skorrade med halsen.

Ludde reste sig försiktigt från knastret. Han ville för allt i

världen inte konfronteras i något morgonmöte klockan 10. Hade han inte fått giltigt förfall nu?

– Då börjar jag ägna mig åt det här redan nu, sade han. Jag står nog över mötet klockan 10.

Kommissarien kommenterade inte det sista. Ludde nickade till hälsning men fick ingen nick i retur. Han kände sig som en främling när han lämnade rummet. En utanförstående.

Vad det nu var han stod utanför. Han undrade om han verkligen handlat rätt. Det enda som hjälpte nu var hårt arbete, det var det enda som skulle kunna ge honom en sorts återupprättelse.

Till att börja med skulle han läsa utredningar från årets början, allting han hittade om inbrott. Sedan skulle åka tillbaka till Skålmyre. Ladin hade inte sagt hela sanningen, det var han säker på. Han hade inte kunnat, med Berger så nära inpå sig. Hade det verkligen varit ett privatlarm, som Berger gjort gällande?

Han skulle kunna prata med Dal också. Dal som ensam utgjorde Delsbos lokala polismyndighet. Berger hade inte varit särskilt intresserad av att kontakta Dal om inbrottet, vilket i sig var intressant.

Det fanns hur mycket som helst att nysta i, men han stod ensam.

Ludde gick in på sitt rum och stängde om sig. Han visste att Berger skulle dyka upp till 10-mötet. Han skulle inte finnas på plats då, han skulle ha lämnat huset långt innan.